

Р Е Ш Е Н И Е № 1

Гр. Перник, 31.01.2011 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд - Перник , касационен състав , в публично заседание на деветнадесети януари две хиляди и единадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Емилия Иванова Слава
Георгиево

при секретаря А.М. и в присъствието на представител на **Окръжна прокуратура - Перник - прокурор Стефанова**, като разгледа докладваното от **съдия Иванова к.н.а.х.д.№180/2010** г. по описа на съда, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 63, ал. 1, предл. 2 ЗАНН, във вр. чл. 208 и сл. по глава XII от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е касационна жалба "*****" ЕООД, представлявано от М.Й.К. - управител, против решение №216/15.10.2010 г. на Районен съд-Радомир, постановено по н. а. х. д. № 576/2009 г. по описа на съда, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 14/1400243 от 20.11.2009 г. на Директора на Дирекция "Инспекция по труда" (ИТ), гр. Перник.

С НП на "*****" ЕООД, на основание чл.414, ал. 1от КТ, е наложено административно наказание - "имуществена санкция" в размер на 10 000 лв., за нарушение на чл.128, ал.2 от КТ. Въззивният съд е обосновал извод,че при установяване на нарушението и налагане на наказанието не са допуснати процесуални нарушения, които да обосноват отмяна на наложеното наказание. Приел е също така , че независимо от обстоятелството, че преди влизане в сила на наказателното постановление е изменен Кодекса на труда и е предвиден по нисък размер на минималната имуществена санкция, е недопустимо намаляване на наложеното административно наказание.

Касационният жалбоподател иска да бъде отменено решението и вместо него да бъде постановено друго, с което да бъде отменено наказателното постановление. Алтернативно се прави искане за прилагане на разпоредбата на чл.414, ал.1 от КТ в редакцията ѝ след 31.07.2010 г.

Претендира присъждане на разноски пред двете инстанции.

Ответникът по касационната жалба - Директорът на ИТ гр.София, не се явява в съдебно заседание, изразява становище по жалбата в писмени бележки. Моли, съдебното решение да бъде оставено в сила, като правилно и законосъобразно.

Представителят на Окръжна прокуратура Перник, намира касационната жалба за неоснователна и предлага съдебния акт да бъде оставен в сила.

Административен съд - Перник, като разгледа делото по реда на чл.217 и сл. от АПК, извърши цялостен преглед за законосъобразност на атакуваното решение и като

прецени изложените от страните доводи, намира, че жалбата е подадена в законния срок, от надлежна страна и производството е процесуално допустимо.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Районен съд — Радомир, при осъществената проверка на издаденото наказателно постановление, е изяснил фактическата обстановка и след анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства е постановил съдебния акт. За да потвърди наказателното постановление, е приел, че жалбоподателят от обективна и субективна страна е осъществил нарушение на разпоредбата на чл.128,т.2 от КТ, като в качеството си на работодател на 20.07.2009 г. не е изплатил уговореното трудово възнаграждение за месец юни 2009 г. на работничките Е.А., С.В. и Н.И. Съобразени са смекчаващите обстоятелства при определяне на наказанието - липса на други нарушения, в резултат на нарушението не са настъпили други вреди, а срокът в който не са получавани възнаграждения е малък, но е преценено,че наказанието е определено в минимален размер.

Касационното производство е средство за отстраняване на грешките на съда при прилагане на закона. Те се изразяват в нарушение на материалния закон, ако той е приложен неправилно или не е приложен законът, който е трябвало да бъде приложен. Ето защо, извършвайки проверка в този смисъл на съдебния акт настоящият касационен състав намира,че районният съд неправилно е приел, че: "по аргумент от противното на чл.11 от ЗАНН, чл.2, ал.2 от НК не се прилага в административно-наказателното производство, поради което и независимо, че преди влизане на наказателното постановление е влязъл в сила различен закон предвиждащ по нисък размер на минималната имуществена санкция, той не може да бъде приложен".

В хода на съдебното производство и преди да е влязло в сила наказателното постановление е изменена предвидената имуществена санкция в чл.414, ал.1 от КТ /ДВ бр.58/2010 г. в сила от 31.07.2010 г./, като е посочено, че административното наказание може да бъде определено в рамките от 1500 лв. до 15 000 лв. Със законодателната промяна е смекчена отговорността за нарушения по КТ, поради което е налице хипотезата на чл.3, ал.2 от ЗАНН. Тя допуска отклонение от общия принцип, че за всяко нарушение се прилага нормативния акт, който е бил в сила по време на извършването му, като е предвидено,че ако до влизане в сила на НП последват различни нормативни разпоредби се прилагат по благоприятните за нарушителя. Очевидно е че в настоящия случай новият различен закон, влязъл в действие, до влизане в сила на наказателното постановление се явява по благоприятен за нарушителя, тъй като значително смекчава административно наказателната отговорност. Съдът е отказал да приложи по благоприятния закон, като по този начин е допуснал нарушение, което е основание постановеното решение да бъде отменено.

След като въззивният съд е изяснил фактите и обстоятелствата по делото, настоящата инстанция намира, че с оглед разпоредбата на чл.222, ал.1 от АПК, следва да реши спора по същество, като приложи по благоприятната редакция на санкционната разпоредба. Предвид установените по делото обстоятелства /степенна на обществена опасност, обстоятелствата, при които е извършено деянието, смекчаващите обстоятелства и последиците от нарушението/, както и предвид на това, че размерът на санкцията е бил определен към минимума, визиран с разпоредбата на чл. 414, ал. 1 от КТ в редакцията към ДВ бр. 108/2008г., то размерът на санкцията за нарушителя следва да е от 1500 лв., колкото и визираният в закона минимум съгласно разпоредбата на чл. 414, ал. 1 в редакцията към ДВбр. 58/2010г.

Неоснователно е направеното искане за присъждане на разноски в производството.

Препращането в чл. 63, ал. 1 ЗАНН към реда на глава XII от АПК - чл. 208 - 228, за разглеждане на касационните жалби пред административния съд, не следва да се тълкува разширително и не включва още едно препращане от чл. 228 към разпоредбите за първоинстанционното производство, включително и към член 143 АПК, който урежда отговорността за разноски.

Както в касационното производство по чл. 63, ал.1 ЗАНН не се внася държавна такса, така не се присъждат и разноски, които не са предвидени в първоинстанционното производство по ЗАНН, защото и в двата случая не се прилага препращането по чл. 228 АПК към първоинстанционното производство по АПК. / в този смисъл и Тълкувателно решение № 2 от 03.06.2009 г., прието от общото събрание на колегиите във Върховния административен съд по тълкувателно дело № 7/2008 г./.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 1, изр. II от ЗАНН, вр. с чл. 221, ал. 2, пр. II и чл. 222, ал. 1 от АПК, **Административния съд - Перник**

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение №216/15.10.2010г. постановено по н.а.х.д.№576/2009г. на Районен съд-Радомир и вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 14/1400243 от 20.11.2009 г. на Директора на Дирекция "Инспекция по труда" - гр. Перник, с което наказателно постановление е наложена имуществена санкция на "*****" ЕООД, в размер на 10000 лв., като определя размер на санкцията от 1 500 /хиляда и петстотин/ лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/

ЧЛЕНОВЕ: 1. /п/

2. /п/